

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült

Alkotmánybíróság

e-mail: hianypotlas@mkab.hu

Ügyszám: IV/1853-1/2022

Indítványozó: [REDACTED]

Jogi képviselő: Dr. Hovánszki Arnold ügyvéd

(előterjesztve a fenti email címre, kiegészítések az eredeti beadvánnyal egységes szerkezetben)

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1853-2/2022
Érkezett:	2022 OKT 07.
Beadomány:	e-mail
Melléklet:	dh: [REDACTED]
Kezelőiroda:	[REDACTED]

[REDACTED] indítványozó csatoltan igazolt jogi képviseletében az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. Törvény (Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján és az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Indítványozó alkotmányjogi panasza:

Indítványozó kéri a t. Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja illetve az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletének, mint az ügye érdemében hozott döntésnek az alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján azt semmisítse meg.

Indítványozó kéri továbbá a t. Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja illetve az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján vizsgálja felül a Pp. felülvizsgálati szabályozásának, konkrétan a Pp. 406. § (1) bek. és 409. §, mint indítványozó ügyében alkalmazott jogszabályoknak az Alaptörvénnyel való összhangját és állapítsa meg, hogy indítványozónak a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletével befejezett ügyében folytatott bírósági eljárásban indítványozó Alaptörvényben biztosított alapjogának sérelme következett be a Pp. 406. § (1) bek. és 409. § rendelkezéseinek, mint alaptörvényellenes jogszabályoknak az alkalmazása folytán és ezeket semmisítse meg.

Indítványozó kérelmének indokolásaként az alábbiakat adom elő:

INDÍTVÁNYOZÓ ELSŐ KÉRELMÉRE VONATKOZÓAN

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozó 1995.01.12. napjától kezdődően munkaviszonyt létesített az [REDACTED] alperes) jogelődjével ([REDACTED]). Az alperesre, illetőleg annak jogelődjére, valamint a velük munkaviszonyban álló munkavállalókra kiterjedt az eredetileg 1995. november 7-én megkötött, majd többször módosított [REDACTED] és a 2004. március 25-én létrejött, majd többször módosított [REDACTED] hatálya. A [REDACTED] hatálya valamennyi villamosenergia-ipari munkavállalóra kiterjed, Magyarország legfontosabb ágazati kollektív szerződése.

A [REDACTED] továbbra is hatályban vannak. A [REDACTED] ben foglalt, a felmondási időre és a fizetendő végkielégítés mértékére vonatkozó (kedvezőbb) rendelkezésekről a kollektív tárgyaló felek az Mt. hatályba lépése előtt állapodtak meg, e szabályok változás nélkül továbbra is hatályban vannak. Ugyanígy, az [REDACTED] ben foglalt, a végkielégítés mértékére vonatkozó (kedvezőbb) rendelkezésekről a kollektív tárgyaló felek szintén az Mt. hatályba lépése előtt állapodtak meg, e szabályok változás nélkül ugyancsak továbbra is hatályban vannak.

Az alperes jogelődje [REDACTED] 017. február 1-től köztulajdonban álló munkáltatóvá vált.

Az alperes 2020. júniusában (pontos dátum nélkül) kibocsátott felmondásával megszüntette indítványozó munkaviszonyát. Alperes kizárólag az Mt. rendelkezéseit alkalmazta az indítványozó részére járó felmondási idő ill. fizetendő végkielégítés mértékének megállapítása és az elszámolás során, a [REDACTED]

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő,
köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek
„Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos
igazságszolgáltatásért”
nevű együttműködése keretében készült

rendelkezéseit nem alkalmazta az elszámolás során. Így indítványozónak a korábban szerzett joga, vagyis a hosszabb felmondási időhöz és a magasabb végkielégítéshez való joga sérült.

Indítványozó ügye jogi szempontból lényegében azonos a IV/4119/2021. sz. AB határozattal elbírált alkotmányjogi panasz indítványozójának ügyével mind jelen ügy indítványozójának a hosszabb felmondási időhöz és a magasabb végkielégítéshez való jogának sérelme, mind pedig jogi érvelése kapcsán (lásd alább). Azonban fontos többlettényállási elem, hogy a munkáltatói jogutódlás és a munkaviszony felmondással történő megszüntetése között kevesebb mint egy év időtartam telt el, emiatt indítványozónak munkáltató személyében bekövetkező változásra tekintettel, e tényállásból fakadó igénye keletkezett, melynek magánjogi jogvitában való elbírálására jogosult, ez kérelme ellenére egyáltalán nem történt meg az eljárás során és ezért az alkotmányjogi panaszt további alkotmányossági érvelésekkel egészíti ki – ezek minden esetben külön jelezve, dőlt betűvel szedve. (Viszont, a IV/4119/2021. sz. AB határozatra is tekintettel indítványozó másodlagos, az Mt. 205. § alkotmányossági vizsgálatára szóló alkotmányjogi panaszt már egyáltalán nem terjeszt elő.)

Indítványozó keresete ennek megfelelően végkielégítés-különbözet és felmondási időre járó távolléti díj különbözet megfizetésére irányult, azonban az általa indított peres eljárásban indítványozó nemcsak az Mt. végkielégítésre, felmondási időre vonatkozó rendelkezéseire valamint az Mth. 11. § (1) bekezdésére hivatkozott és jelölte azt meg jogalapként, de emellett hivatkozott még az unió jogának részeként a Tanács 2001/23/EK irányelvének 1. cikk (1) bekezdés c) pontjára és az irányelv rendelkezéseit az Mt.-be áttültető Mt. 282. § (1) bekezdésére is, melyek szerint az egy éven belüli (nem vitatott) jogutódlásra tekintettel neki mindenképpen járt volna a jogelőd munkáltató kollektív szerződésének valamennyi juttatása.

Az elsőfokú bírósággént eljáró Szegedi Törvényszék ítéletében (3.M.70.252/2020/11.) kötelezte az alperest a [REDACTED] szerint fizetendő végkielégítés és felmondási időre járó távolléti díj valamint a kifizetett végkielégítés és felmondási időre járó távolléti díj különbözetének, kamatainak és perköltség megfizetésére. Érvelése szerint nem annak van jelentősége, hogy az alperes jogelődje az Mt. hatálybalépésekor köztulajdonban álló munkáltató volt-e, ugyanis az Mth. 11. § (1) bekezdése nem a munkáltatót állítja a szabályozás fókuszába, hanem annak tulajdonít jelentőséget, hogy az Mt. felmondási időre, illetve végkielégítésre vonatkozó rendelkezéseitől eltérő megállapodás, vagy kollektív szerződés mely időpontban keletkezett, az Mt. hatálybalépése előtt már létező kollektív szerződési rendelkezések pedig változatlanul érvényesnek tekintendők. Ugyanakkor, az elsőfokú bíróság az Mt. 282. § (1) bekezdésének rendelkezésére egyáltalán nem fordított figyelmet, még a kereseti kérelem és a megjelölt jogi hivatkozások (ún. jogalapok) ismertetése körében sem, mert más jogalapon döntötte el a pert (de még erre sem tért ki az ítéletében).

Az alperes fellebbezése folytán másodfokú bírósággént eljáró Szegedi Ítéltábla az Mf.I.40.034/2021/9. sz. ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és kötelezte az alperest másodfokú perköltség valamint illeték megfizetésére. Érvelése szerint az Mt. 205. §-ának rendszertani elhelyezkedéséből az következik, hogy az (1) bekezdésben szereplő tilalom kizárólag a köztulajdonban álló munkáltatókra vonatkozik, és az alperes jogelődje az Mt. hatálybalépésekor nem volt ilyen munkáltató, ezt követően vált azzá. Erre tekintettel azt vizsgálta, hogy az Mt. 205. § (1) bekezdésének alkalmazása kizárt-e az Mth. 11. § (1) bekezdése alapján. Jelen alkotmányjogi panasz szempontjából annak van jelentősége, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, mert a jogvita elbírálása szempontjából maga sem látta jelentőségét annak, hogy az alperes mikor vált köztulajdonban álló munkáltatóvá, hanem helyette annak tulajdonított jelentőséget, hogy a munkavállalókra kedvezőbb szabályokat tartalmazó kollektív szerződés megkötése mikor (azaz az Mt. hatályba lépését megelőzően) történt. Ugyanakkor az is jelentőséggel bír az alkotmányjogi panasz tekintetében, hogy a másodfokú bíróság egyébként nagyon precíz és alaposan kimunkált, alkotmányos érveket is felsorakoztató ítéletében is csak annyiban foglalkozott a Tanács 2001/23/EK irányelvének 1. cikk (1) bekezdés c) pontjával és az irányelv rendelkezéseit az Mt.-be áttültető Mt. 282. § (1) bekezdésével, amennyiben a felperes keresete és fellebbezése jogi érvelésének ismertetése körében ezekre is mint megjelölt jogalapokra kitért, mert ítéletének [104] pontjában írt érvelése szerint „ugyanis a per tárgyát képező jogkérdés elbírálásához nem volt szükséges a Tanács 2001/23/EK irányelve 1. cikk (1) bekezdés c) pontjának értelmezése”.

Az első- ill. másodfokú bíróságok döntése nem sértette meg indítványozónak az Alaptörvényben biztosított, indítványozó által érvényesített jogait (lásd alább), olyan döntést, illetve ezt tartalmazó jogértelmezést, mely szerint jelentősége lenne annak, hogy az alperes munkáltató mikor vált köztulajdonban álló munkáltatóvá, az eljárás során először a Kúria hozott (ez ti. jelentős abból a szempontból, hogy jogszabály alaptörvény-ellenes alkalmazása (értelmezése) illetve alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása mikor következett be az eljárás folyamán).

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő,
köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek
„Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos
igazságszolgáltatásért”
nevű együttműködése keretében készült

A felülvizsgálati bírósággént eljáró Kúria jelen alkotmányjogi panasszal támadott Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete szerint az Mth. 11. § (1) bekezdésének átmeneti szabálya kifejezetten az Mt. 205. § egyes rendelkezéseinek alkalmazására ad eligazítást. Álláspontja szerint a jogszabály a köztulajdonban lévő munkáltatónál az Mt. hatályba lépésekor fennálló munkaviszony különös szabályait rendezi és álláspontja szerint az Mt. hatályba lépésekor (tehát 2012.07.01. napján) köztulajdonban nem álló munkáltatókra az Mth. 11. § (1) bek. rendelkezése nem is terjed ki. A Kúria álláspontja szerint az Mth. nem tartalmaz olyan átmeneti szabályt, amely az indítványozó ügyére irányadó lehetne, mert a jogalkotó nem kívánta volna – az Mth. 11. § (1) bekezdésével azonos módon – érintetlenül hagyni, vagyis fenntartani ebben a tényállásban az Mt. hatályba lépését megelőzően létrejött, és az Mt. 205. §-ban meghatározott tilalomba ütköző megállapodásokat. *Fontos továbbá, hogy a Kúria sem foglalkozott érdemben a Tanács 2001/23/EK irányelvének 1. cikk (1) bekezdés c) pontjával és az irányelv rendelkezéseit az Mt.-be átültető Mt. 282. § (1) bekezdésével, ezeknek mint felhívott jogalapoknak a felperes által jogai érvényesítése végett indított eljárásban történő elbírálásával, mégpedig arra hivatkozással, hogy „a felperes engedélyezés iránti kérelmében kialakult, de meghaladottá vált ítélkezési gyakorlatra nem hivatkozott az Mt. 282. § (1) bekezdése vonatkozásában”. – Felperes azonban nem követett el mulasztást, egyszerűen ilyenre nem tudott hivatkozni, mert az Mt. 282. § (1) bekezdése tekintetében nincs ítélkezési gyakorlat, ami meghaladott lenne, felperes azt sérelmezte, hogy ő jogosult nemcsak az Mth. 11. § (1) bek., mint felhívott jogalap alkalmazására és elbírálására, de emellett jogosult a felhívott további jogalapok érdemi elbírálására is.*

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A fent előadott pertörténetből látható, hogy indítványozó mind a rendes jogorvoslati lehetőségeket (a Szegedi Ítéltábla előtt Mf.I.40.034/2021. ügyszám alatt folyamatban lévő másodfokú eljárásban), mind a rendkívüli jogorvoslati lehetőségeket (a Kúria előtt az Mfv.II.10.149/2021. ügyszám alatt folyamatban lévő felülvizsgálati eljárásban) kimerítette. Az ügyben felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban és perújítás (ill. értelemszerűen jogorvoslat a törvényesség érdekében) sincs folyamatban.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntés (Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete) jogszabályoknak megfelelő kézbesítése csak külön kérelemre történt. A Kúria hivatkozott ítéletét az elsőfokú bíróság először (2022.05.26. napján) hiányosan küldte meg az indítványozót a peres eljárásban képviselő Dr. Hovánszki Arnold ügyvéd útján. Külön kérelemre, **2022. május 27.** napján küldte csak meg az első fokon eljáró bíróság a teljes ítéletet az indítványozót a peres eljárásban képviselő Dr. Hovánszki Arnold ügyvéd útján, mégpedig az ítéletnek a perben képviselőt kifejtő ügyvéd hivatali kapujára történő elektronikus megküldés ill. átvétele útján. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított, indítványozó által érvényesített jogait és érdekeit a jelen alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés érinti, hiszen indítványozó a nevezett bíróságok eljárásában félként (felperes) vett részt, érintettségé nem kíván külön bizonyítást az Abtv. 27. § (2) bek. a) pontja szerint.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Indítványozó álláspontja az, hogy az alkotmányjogi panaszban bemutatott, a bírói döntést érdemben befolyásoló bírói (Kúriai) jogértelmezés ellentétben áll az Alaptörvény konkrét rendelkezéseivel, vagyis a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség (alaptörvény-ellenes bírói jogértelmezés) áll fenn az Abtv. 29. § első fordulata szerint. A bírói döntést érdemben befolyásoló jogértelmezés alaptörvény-ellenessége röviden összefoglalva abban áll, hogy a bírói döntés nem felel meg az Alaptörvény jogszabályok értelmezésére vonatkozó követelményeinek, továbbá ellentétben áll az alapvető jogok bármely helyzet szerinti különbségtétel nélküli biztosítására vonatkozó alapjoggal, a kollektív tárgyalások folytatásához és kollektív szerződések kötéséhez való alapjoggal és nemzetközi kötelezettségvállalásba is ütközik. Az állított alapjogsérelem, azaz az Alaptörvény 28. cikkének, az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének, az Alaptörvény XVII. cikk (2) bekezdésének és az Alaptörvény Q cikk (2) és (3) bekezdései, E cikk (2) és (3) bekezdéseinek sérelme a bírói döntést érdemben befolyásolták, hiszen ha a Kúria

(i) figyelembe vette volna az Alaptörvény 28. cikke szerinti jogszabály-értelmezési kötelezettségét (lásd részletesen alább az indokolást), ahogy azt az eljáró alsóbíróságok tették,

(ii) figyelemmel lett volna az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó Alaptörvény-konform értelmezési kötelezettségére illetve az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésére, mely szerint a jogértelmezés, a jogalkalmazás során is biztosítani kell, hogy a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült

jogalanyok között nem tehető különbség anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne (lásd részletesen alább az indokolást),

(iii) figyelemmel lett volna az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó Alaptörvény-konform értelmezési kötelezettségére illetve az Alaptörvény XVII. cikk (2) bekezdésére, mely szerint a kollektív szerződés bírói úton történő kikényszeríthetősége a kollektív tárgyalásokhoz és a kollektív szerződéskötéshez való jog inherens eleme és jogszabályértelmezéssel nem vonható el a kollektív szerződés bírói úton történő kikényszeríthetősége (lásd részletesen alább az indokolást),

(iv) figyelemmel lett volna a jogértelmezés során arra a nemzetközi jogi kötelezettségből eredő és ekképp alkotmányos követelményre, hogy a törvényben meghatározott jogok élvezetét Magyarország minden megkülönböztetés nélkül köteles állampolgárainak biztosítani, ennek során az Európai Unió Alapjogi Chartájának vonatkozó rendelkezéseire és arra, hogy az Alapjogi Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható (lásd részletesen alább az indokolást),

úgy a Kúria nem jutott, nem juthatott volna a döntésében foglalt következtetésére és nem hozhatta volna meg döntését.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

- a.1) az Alaptörvény 28. cikke
- a.2) az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése
- a.3) az Alaptörvény XVII. cikk (2) bekezdése
- a.4) az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdései, E) cikk (2) és (3) bekezdései

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

b.1) Indokolás az Alaptörvény 28. cikke tekintetében

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletét érdemben befolyásoló jogértelmezés nem felel meg az Alaptörvény 28. cikkének. E rendelkezés szerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” Az Alaptörvény ezen rendelkezését az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés több tekintetben is sérti.

Egyfelől azért sérti az Alaptörvény hivatkozott rendelkezését a támadott bírói döntés, mert a bíróságok a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezzék. Konkrét esetben a jogszabályok céljával összhangban történő értelmezés követelménye során a felülvizsgálati bírósággént eljáró Kúriának úgy kellett volna eljárnia, hogy az Mth. 11. §-át az Mth.-hoz fűzött miniszteri javaslat mentén értelmezi, az Alaptörvény 28. cikke szerint. Az Mth.-hoz fűzött miniszteri javaslat indokolása pedig egyértelműen akként fogalmaz, hogy „Az Mt. hatálybalépését megelőzően megkötött megállapodások érvényességét azonban a korlátozó szabály nem érinti, a jogszabályba ütköző megállapodások semmissége csak az Mt. hatálybalépését követően megkötött megállapodások tekintetében érvényesül az Mt. rendelkezései alapján.” – a törvényjavaslat megfogalmazásából világosan kitűnik, hogy az Mt. hatálybalépését megelőzően megkötött kollektív megállapodások érvényességét a korlátozó szabály, azaz az Mt. 205. §-a egyáltalán nem érinti. Ehhez képest alaptörvény-ellenesség áll fenn a bírói döntést érdemben befolyásoló jogértelmezés tekintetében, mert bár az Mth. 11. §-ához fűzött indokolás szerint az Mt. 205. §-a, mint korlátozó szabály egyáltalán nem érinti az Mt. hatálybalépését megelőzően megkötött kollektív megállapodások érvényességét, de a perbeli esetben a Kúria mégis alkalmazta az Mt. 205. §-át az Mt. hatálybalépését megelőzően megkötött perbeli kollektív megállapodásokra [REDACTED]

E tekintetben rámutatok, hogy a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete önmagának is ellentmond. Rögzíti ugyanis (lásd [62] bekezdés), hogy „az Mth. 11. § (1) bekezdése kivételes és átmeneti szabálya megalkotásának az volt a célja, hogy megakadályozza a 2012. július 1-jén hatályba lépett Mt. 205. § (1) bekezdés a) - b) pontjában foglalt kógens szabályok kihatását a hatálybalépést megelőzően kötött kollektív szerződéseknek és munkaszerződéseknek a munkavállalókra az Mt.-nél kedvezőbb végkielégítésre és a felmondási időre vonatkozó szabályaira, vagyis azok érvénytelensége ne következzen be”. (Megjegyezzük: Ez a következtetés teljes egészében megfelel az Mth. hivatkozott rendelkezésének és a miniszteri

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő,
köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek
„Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos
igazságszolgáltatásért”
nevű együttműködése keretében készült

indokolásnak.) Néhány sorral lejjebb azonban (lásd [64] bekezdés) azonban a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete azt rögzíti és ezt teszi az ítéleti döntés talajává, hogy „A jogszabály a köztulajdonban lévő munkáltatónál az Mt. hatályba lépésekor fennálló munkaviszony különös szabályait rendezi, és ezért személyi hatálya kifejezetten erre a munkáltatói körre terjed ki” – Látható, hogy az eredeti jogi kiindulópont és felismerés, miszerint a törvényalkotó céljai között szerepelt, hogy a kollektív szerződések Mt.-nél kedvezőbb végkielégítésre és a felmondási időre vonatkozó szabályainak érvénytelensége ne következzen be, az értelmezés során „elveszett”, az eljáró bíróság ugyanis a jogszabály értelmezése során az értelmezést (önmagával is ellentétesen) leszűkítette a munkaviszonyokra, azon belül is az Mt. hatályba lépésekor fennálló munkaviszonyokra és annak ellenére zárta ki a kollektív szerződéseket a jogszabály szövegének értelmezéséből, hogy eredetileg maga is felismerte, miszerint a törvényi szabályozás nemcsak a korábban kötött munkaszerződések, de a korábban megkötött kollektív szerződések kedvezőbb szabályainak érintetlenül hagyását is célozza.

Másfelől azért sérti az Alaptörvény hivatkozott rendelkezését a támadott bírói döntés, mert a bíróságok a jogszabályok értelmezése során az Alaptörvénnyel összhangban kötelesek azt értelmezni (alkotmánykonform értelmezés elve), márpedig az alkotmányjogi panasz tárgyát képező bírói döntés ellentétben áll az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésével, XVII. cikk (2) bekezdésével és az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdéseivel valamint E) cikk (2) és (3) bekezdéseivel (részletesen kifejtve alább, az egyes alaptörvényi rendelkezések tekintetében). A támadott bírói döntés tehát ellentétes az Alaptörvény 28. cikkével azáltal is, hogy a döntést érdemben befolyásoló jogértelmezés ellentétes az Alaptörvény által biztosított alapjogokkal, az Alaptörvény vonatkozó rendelkezéseivel.

Harmadrészt pedig azért sérti az Alaptörvény hivatkozott rendelkezését a támadott bírói döntés, mert a bíróságoknak a jogszabályok értelmezése során azt kell feltételezni, hogy a jogszabály a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgál. Az alkotmányjogi panasz tárgyát képező bírói döntés ellentétben áll ezzel a bíróságokra nézve kötelező, az Alaptörvény 28. cikkében előírt értelmezési szemponttal is. A döntést érdemben befolyásoló jogértelmezés szerint ugyanis az Mth. a köztulajdonban lévő munkáltatónál az Mt. hatályba lépésekor fennálló munkaviszony különös szabályait rendezi (ez már önmagában téves) és az álláspont szerint az Mt. hatályba lépésekor (tehát 2012.07.01. napján) köztulajdonban nem álló munkáltatókra az Mth. 11. § (1) bek. rendelkezése nem is terjed ki, illetve az Mth. nem tartalmaz olyan átmeneti szabályt, amely az Mt. hatályba lépését követően köztulajdonba kerülő munkáltatókra alkalmazni lehetne, mert a jogalkotó nem kívánta volna – az Mth. 11. § (1) bekezdésével azonos módon – érintetlenül hagyni, vagyis fenntartani ebben a tényállásban az Mt. hatályba lépését megelőzően létrejött, és az Mt. 205. §-ban meghatározott tilalomba ütköző megállapodásokat. Az ítéletből tükröződő jogértelmezés központi gondolata szerint a törvényalkotó egyetlen (!) napra, azaz az Mt. hatályba lépésének napjára, tehát 2012.07.01. napjára szándékozott volna csak átmeneti szabályozást alkotni, ezt a törvényalkotói szándékot azonban az értelmezés központjába állítani nyilvánvalóan ésszerűtlen és a közjónak sem megfelelő. Az Mth. ezen ítéleti értelmezése nem felel meg annak a jogszabályértelmezési követelménynek, mely szerint a jogszabály értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy az a józan észnek és a közjónak megfelelő célt szolgál és ennek megfelelően nem csupán egyetlen napra kívánja az életviszonyokat rendezni.

Negyedrész pedig azért sérti az Alaptörvény hivatkozott rendelkezését a támadott bírói döntés, a döntés kiindulópontjává tett értelmezés („A jogszabály a köztulajdonban lévő munkáltatónál az Mt. hatályba lépésekor fennálló munkaviszony különös szabályait rendezi...”), mert az a feltételezés, hogy egy továbbra is érvényben lévő kollektív szerződés kizárólag az Mt. hatályba lépésekor fennálló munkaviszonyokat szabályozná, nemcsak alapjaiban téves (ti. a kollektív szerződés továbbra is érvényes szabálya minden munkavállalóra egyenlően, így az „új belépőkre”, tehát az Mt. hatályba lépését követően létesített munkaviszony alapján foglalkoztatott munkavállalókra is alkalmazandó), de a közjónak és a közérkölcsöknek sem megfelelő. Ezen esetben ugyanis a kollektív szerződést alkalmazó munkáltató mintegy kettős mércével mérné régi és új munkatársait, ám egy ilyen értelmezés lehetőségét az Alaptörvény elutasítja, hiszen a jogszabály helyes értelmének feltárása során azt az értelmezést kell választania a bíróságnak, amely a közös kívánalmának és a közérkölcsöknek megfelel, ezekkel az alkotmányos elvárásokkal pedig nyilvánvalóan összeegyeztethetetlen lenne az azonos élet- és jogi helyzetben lévő munkavállalóknak a végzett munkától és kifejtett teljesítményüktől teljesen független, kizárólag a munkáltatóhoz történő belépésük időpontja szerinti megkülönböztetése.

b.2) Indokolás az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése tekintetében

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletét érdemben befolyásoló jogértelmezés nem felel meg az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének, mely szerint Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv,

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő,
köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek
„Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos
igazságszolgáltatásért”
nevű együttműködése keretében készült

vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja. Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint valamely megkülönböztetés alkotmányellenessége (alaptörvény-ellenessége) akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Ugyanezt a gyakorlatot a jogszabályok értelmezésére alkalmazva, amennyiben egy jogszabály értelmezésre szorul, úgy a jogértelmezési helyzetben az Alaptörvény 28. cikke szerinti, a jogszabálynak az Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezésére szóló követelmény azt diktálja, hogy a jogszabály értelmezése ne vezessen olyan helyzetre, melynek eredményeként a jogszabályi rendelkezés a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Az indítvánnyal érintett bírói döntésben tükröződő, és a bírói döntés alapját képező jogszabály-értelmezés azonban pontosan erre a helyzetre vezet. A szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható jogalanyok (az Mt. hatályba lépése előtt kötött kollektív szerződések hatálya alá tartozó munkáltatók és munkavállalók) között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Az ugyanis a különbségtételnek alkotmányosan nem elfogadható indoka, hogy egy munkavállalóra ill. munkáltatóra csak azért nem kellene alkalmazni egy a jogalkotó szándéka szerint továbbra is érvényesként fenntartani kívánt kollektív szerződést (rendelkezését), mert a munkáltató egyik napról a másik napra köztulajdonúvá válna. Hovatovább, ebben az esetben kifejezetten az Alaptörvénnyel ellentétes helyzet állna elő, hiszen ha egy munkáltató 2012.07.01. napját követően bármikor köztulajdonúvá válik, úgy az alkotmányjogi panasz tárgyát képező bírói döntés jogértelmezése szerint a munkáltatót érintő kollektív szerződések hatálya alá tartozó munkavállalók egyik napról a másik napra veszítik el jogaikat, a helyzetre való felkészülési idő biztosítása nélkül, mely szintén az Alaptörvénnyel ellentétes lenne.

Mivel hátrányos megkülönböztetés jellemzően akkor állhat fenn, ha a szabályozás lényeges eleme tekintetében nem azonos az alanyok elbírálása, jogaik és kötelezettségeik meghatározása, ezért rámutatok arra, hogy a szabályozás lényeges elemét tekintve tér el a Kúria által alkalmazott, az indítványozó által alaptörvény-ellenesnek tartott bírói jogértelmezés alapján a kollektív szerződés hatálya alatt álló munkavállalók jogainak és kötelezettségeinek meghatározása tekintetében. Ugyanis, míg a törvényalkotó szándéka szerint érvényesnek fenntartott valamely kollektív szerződés illetve annak rendelkezése a Kúria jogértelmezése szerint kikényszeríthető lenne a nem köztulajdonú munkáltatók valamint a 2012. július 1. napján is és azóta is köztulajdonú munkáltatók tekintetében, addig a 2012. július 1. napját követően köztulajdonúvá váló munkáltatók tekintetében már nem. E tekintetben még szembeötlőbb az alkotmányos indok nélküli összehasonlíthatóság: míg ugyanis a támadott ítélet jogértelmezése szerint a 2012.07.01. napján és azt követően megszűnés nélkül köztulajdonú munkáltatónak alkalmaznia kell egy érvényes kollektív szerződést (előírását), addig ugyanazt az érvényes kollektív szerződést (előírását) egy másik köztulajdonú munkáltatónak nem kellene alkalmaznia, egyszerűen azért, mert a munkáltató utóbb vált köztulajdonúvá. Ez a megkülönböztetés tehát nemcsak a magántulajdonú és a köztulajdonú, de még a köztulajdonú munkáltatók között is különbséget tesz, nemcsak elfogadható alkotmányos indok nélkül, de valóban valós indok nélkül. E tekintetben indítványozó rámutat, hogy maga a Kúria sem tudta elfogadható magyarázatát adni, indokát kidolgozni a jogértelmezésének, egyszerűen csak rögzítette azon véleményét, hogy szerinte miképp is kell értelmezni az Mth. 11. § (1) bekezdését illetve hogy szerinte az Mth. nem tartalmazna olyan átmeneti szabályt, amely az Mt. hatályba lépését követően köztulajdonba kerülő munkáltatókra alkalmazandó lenne.

Az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntés talaját képező jogszabályértelmezésből tükröződő, az azonos és érvényes – illetve érvényesként fenntartott – kollektív szerződések (rendelkezések) hatálya alatt álló munkavállalók tekintetében fennálló, fent leírt alaptörvény-ellenes megkülönböztetés tekintetében hivatkozok végül arra, hogy a megkülönböztetés ráadásul az Alaptörvényben biztosított jog, a kollektív tárgyalások és kollektív szerződés kötéséhez való jog [Alaptörvény XVII. cikk (2) bek.] tekintetében áll fenn.

b.3) Indokolás az Alaptörvény XVII. cikk (2) bekezdése tekintetében

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletét érdemben befolyásoló jogértelmezés nem felel meg az Alaptörvény XVII. cikk (2) bekezdésének sem, mely alaptörvényi rendelkezés első fordulata szerint törvényben meghatározottak szerint a munkavállalóknak, a munkaadóknak, valamint szervezeteiknek joguk van ahhoz, hogy egymással tárgyalást folytassanak, annak alapján kollektív szerződést kössenek. Ezen alkotmányos alapjog helyes értelmezése szerint a kollektív szerződéskötés joga többet jelent magának a szerződésnek, mint akaratnyilatkozat megkötésénél, kinyilvánításánál, magában foglalja a kollektív szerződés rendelkezéseinek betartásához, betartatásához ill. jogi úton történő kikényszerítéséhez való jogot is. A kollektív szerződés bírói úton történő kikényszeríthetősége ugyanis a kollektív tárgyalásokhoz és a kollektív szerződéskötéshez való jog inherens eleme, olyannyira, hogy a modern jogokban a sztrájkhoz való jog ellenpontját nem maga a kollektív alku, hanem a kollektív alku

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő,
köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek
„Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos
igazságszolgáltatásért”
nevű együttműködése keretében készült

kikényszeríthetősége képezi – s ilyen értelemben rendelkezik a magyar jog is akképp, hogy a bírói hatáskörbe tartozó munkáltatói intézkedéssel illetve mulasztással (beleértve a kollektív szerződés betartásának elmulasztását is) szemben nincs helye munkabeszüntetésnek, helyette a jogi norma, adott esetben a kollektív szerződéses rendelkezés jogi úton való kikényszerítésének van helye. Ezt a jogot azonban a konkrét esetben a Kúria jogértelmezése megvonja, hivatkozása szerint az Mth. 11. § (1) bek. rendelkezése ne vonatkozna indítványozó esetére, esetére az átmeneti szabályozás, konkrétan az Mth. fent hivatkozott rendelkezése ne vonatkozna illetve átmeneti szabályozás nem létezne.

A kollektív tárgyalások folytatásához és kollektív szerződés kötéséhez való jog tehát tágan értelmezendő, magában foglalja a kollektív szerződés rendelkezésének bírói úton történő kikényszeríthetőségét, illetve az ehhez való alkotmányos jogot. Az alkotmányjogi panasz tárgyát képező bírói döntés ellentétben áll ezzel az Alaptörvényből fakadó joggal, hiszen bár az Mt. hatályba lépését megelőzően kötött kollektív szerződések rendelkezéseinek érvényben tartásához fűződő jogalkotói szándékot felismerte és rögzítette, de végülis az Mth. 11. § (1) bek. rendelkezésének alkalmazását alaptörvény-ellenesen úgy szűkítette le, hogy az alapjog, azaz a kollektív szerződés kötésére való jog egyik lényegi elemét, tehát a kollektív norma kikényszeríthetőségéhez fűződő jogot a kollektív szerződés alanyi körének egy részétől megvonta.

b.4) Indokolás az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdései, E) cikk (2) és (3) bekezdései tekintetében

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletét érdemben befolyásoló bírói jogértelmezés nem felel meg az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdéseiből valamint az E) cikk (2) és (3) bekezdéseiből együttesen fakadó nemzetközi kötelezettségvállalásoknak sem. Ezen alaptörvényi rendelkezések szerint Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját illetve Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé. Továbbá, Magyarország az Európai Unióban tagállamként való részvétele érdekében nemzetközi szerződés alapján – az alapító szerződésekből fakadó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékig – az Alaptörvényből eredő egyes hatásköreit a többi tagállammal közösen, az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja, mely hatáskörgyakorlásnak összhangban kell állnia az Alaptörvényben foglalt alapvető jogokkal és szabadságokkal, illetve e jogi keretek között az Európai Unió joga megállapíthat általánosan kötelező magatartási szabályt is.

Az Emberi Jogok Európai Egyezményét Magyarország vonatkozásában 1992. november 5-étől kell alkalmazni. Az egyezményt – és több kiegészítő jegyzőkönyvét – az 1993. évi XXXI. törvény hirdette ki. Az egyezményhez jelenleg 14 kiegészítő jegyzőkönyv kapcsolódik, amelyek egy kivételével (tizenkettedik kiegészítő jegyzőkönyv) formálisan is a magyar jogrendszer részét képezik és törvényekkel kerültek kihirdetésre. E tekintetben indokolt a szóhasználat („formális”), mert bár az egyezmény tizenkettedik kiegészítő jegyzőkönyvét Magyarország ugyan aláírta (de nem ratifikálta és nem léptette hatályba), ugyanakkor az Alaptörvény Q) cikkének (3) bekezdése szerint Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait illetve az Alaptörvény E) cikk (2) és (3) bekezdései szerint a tizenkettedik kiegészítő jegyzőkönyv, illetve annak jelen alkotmányjogi panasz szempontjából jelentős 1. cikke érvényesül az Európai Unió Alapjogi Chartájának (Alapjogi Charta) 21. cikke és 53. cikkének rendelkezésein keresztül.

Az Emberi Jogok Európai Egyezményének Tizenkettedik Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. cikke előírja, hogy a törvényben meghatározott jogok élvezetét minden megkülönböztetés, például nem, faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy egyéb vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, nemzeti kisebbséghez való tartozás, vagyoni helyzet, születés szerinti vagy egyéb helyzet alapján történő megkülönböztetés nélkül kell biztosítani, illetve hogy hatóság senki ellen nem alkalmazhat megkülönböztetést semmilyen, például az 1. bekezdésben említett alapon.

Az Alapjogi Charta 21. cikk (1) bekezdése előírja, hogy tilos minden megkülönböztetés, így különösen a nem, faj, szín, etnikai vagy társadalmi származás, genetikai tulajdonság, nyelv, vallás vagy meggyőződés, politikai vagy más vélemény, nemzeti kisebbséghez tartozás, vagyoni helyzet, születés, fogyatékosság, kor vagy szexuális irányultság alapján történő megkülönböztetés. Az Alapjogi Charta 53. cikk (3) bekezdése világosan kimondja továbbá, hogy amennyiben a Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokkal, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Emellett rögzíti végül azt is, hogy az Alapjogi Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja [53. cikk (1) bek.].

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő,
köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek
„Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos
igazságszolgáltatásért”
nevű együttműködése keretében készült

Továbbá, az Alapjogi Charta ugyancsak rögzíti, hogy a munkavállalóknak és a munkaadóknak, illetőleg a szervezeteiknek, az uniós joggal valamint nemzeti jogszabályokkal és gyakorlattal összhangban joguk van arra, hogy kollektív tárgyalásokat folytassanak és kollektív szerződéseket kössenek [28. cikk.], emellett pedig azt is, hogy mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz [47. cikk].

Az Emberi Jogok Európai Egyezményének Tizenkettedik Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. cikkének illetve az Alapjogi Charta 21. cikk (1) bekezdésének tartalma lényegében azonos, mindkettő előírja a törvényben meghatározott jogok élvezetét minden megkülönböztetés nélkül. Az Alapjogi Charta emellett az Unió joga által biztosított követelményként rögzíti a kollektív szerződéskötési jogosultságot és a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz fűződő jogot is.

E nemzetközi kötelezettségek együttes értelmezéséből Magyarországra nézve az a nemzetközi kötelezettség járul, hogy a törvényben meghatározott jogok élvezetét minden megkülönböztetés nélkül köteles állampolgárainak biztosítani. Törvényben meghatározott jogok élvezetének minősül a kollektív szerződéskötéshez való jog, ennek részeként pedig a kollektív szerződésből eredő jogosultság bírói úton való kikényszerítéséhez fűződő alkotmányos alapjog és egyben alkotmányos érdek is, melyet nemcsak a vonatkozó magyar törvényi rendelkezések (például a Munka Törvénykönyve idevágó rendelkezései), de az Alaptörvény előbbiekben már hivatkozott XVII. cikk (2) bekezdése is biztosít. A kollektív szerződéskötéshez való jog, ennek részeként pedig a kollektív szerződésből eredő jogosultság bírói úton való kikényszerítéséhez fűződő alkotmányos alapjog és egyben az Európai Unió joga által biztosított jog csak lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható, erre csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Európai Unió joga által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.

Indítványozó álláspontja szerint a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletéből tükröződő bírói jogértelmezés, mely szerint az Mth. nem tartalmazna olyan átmeneti szabályt, amely az Mt. hatályba lépését követően köztulajdonba kerülő munkáltatókra alkalmazandó lenne, az Alaptörvénnyel ellentétesen szűkíti le a kollektív szerződéskötéshez való jog, mint alkotmányos alapjog tartalmát, vonja el abból az annak inherens részét képező, a kollektív szerződésből fakadó jogosultság bírói úton való kikényszerítéséhez való alkotmányos jogot az Mt. hatályba lépését megelőzően megkötött kollektív szerződések végkielégítésre és felmondásra vonatkozó rendelkezései tekintetében. Ez a hivatkozott nemzetközi jogi szabályokba és Magyarország ennek megfelelő kötelezettségvállalásaiba, végső sorban az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseibe ütközik, figyelemmel arra is, hogy az Alaptörvény már hivatkozott 28. cikke szerint a jogszabályok rendelkezéseit nemcsak azok céljával, de az Alaptörvénnyel összhangban is kell értelmeznie, ebbe beleértve Magyarország hivatkozott nemzetközi kötelezettségeit, kötelezettségvállalásait, az Európai Unió jogát is. Az Unió joga tekintetében pedig utalni szükséges arra is, hogy nemcsak az Mth. 11. § (1) bekezdéséhez fűzött miniszteri indokolásból, de a Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletének indokolásában tükröződő jogértelmezésből sem tűnik ki bármely olyan indok, melyből következne, hogy az Európai Unió joga által biztosított fenti jogok (törvényben meghatározott jogok élvezetének minden megkülönböztetés nélküli biztosításához fűződő jog, kollektív szerződés kötéséhez való jog, továbbá a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz fűződő jog) lényeges tartalmuk tiszteletben tartásával kerültek volna korlátozásra illetve ez elengedhetetlen lett volna, valamint hogy ezen jogok korlátozása ténylegesen az Európai Unió joga által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.

c) Az alkotmányjogi panasz indokolása körében jelentősnek tartott egyéb körülmények

Indítványozó felhívja a figyelmet arra, hogy noha a t. Alkotmánybíróság a gyakorlatában precízen kidolgozta a szerzett jogok védelmét, a véglegesen teljesedésbe ment jogviszonyok érintetlenül hagyását, továbbá múltban keletkezett tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozhatóságát, illetve ezekkel szemben azt is, hogy a jogbiztonság és a szerzett jog alkotmányos védelme nem értelmezhető akként, hogy a múltban keletkezett jogviszonyokat soha nem lehet alkotmányos szabályozásokkal megváltoztatni (lásd 515/B/1997. AB határozat, ABH 1998, 976, 977., 3244/2014. (X. 3.) AB határozat és 3078/2017. (IV. 28.) AB határozat) és ugyanezen kérdést – sokkal pontatlanabban, a kidolgozottság igénye nélkül – a Kúria Mfv.IV.10.080/2021/5. sz. ítélete is érinti (lásd a [32] bekezdést), e kérdés az Alaptörvényből fakadó, fent felhívott és részletesen indokolt alkotmányossági követelményeket illetve azok nem-teljesülését nem érinti.

Ugyanis bár a jogbiztonság és a szerzett jog alkotmányos védelme valóban nem értelmezhető akként, hogy a múltban keletkezett jogviszonyokat soha nem lehet alkotmányos szabályozásokkal megváltoztatni, de ez nem jelenti azt, hogy ha a törvényalkotó amellett dönt, hogy a múltban keletkezett jogviszonyokat nem változtatja meg, úgy ezt ne lenne köteles minden ember, minden jogalany számára azonos feltételekkel és

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült

tartalommal biztosítani. Ez a megállapítás egyaránt igaz, mind arra az esetre, ha a jelen alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntésben kifejtett jogi álláspont téves lenne és arra az esetre is, ha azt a t. Alkotmánybíróság nem tartaná tévesnek. Ugyanis az alkotmányjogi panasz tárgyát nem szerzett jogok alkotmányos védelme vagy ennek korlátozhatósága képezi, hanem az, hogy amennyiben a szerzett jogokat a törvényalkotó alkotmányos védelemben részesítette, úgy ezt a védelmet miért nem biztosította (volna) mindenki számára egyenlő feltételek mellett, ennek során (eredményeként) megsértve azon alanyi kör fontos alkotmányos alapjogait, akik számára azonos élethelyzetben a szerzett jogok ezen fenntartása, ha úgy tetszik alkotmányos védelem nem elérhető. Ilyen értelemben a Kúria ítéletében tett hivatkozás pusztán önmagában igen, de a jogi helyzet egészét tekintve alkotmányos szempontból viszont nem helytálló.

Indítványozó rámutat továbbá az élethelyzetet érintő jogi szabályozás, tehát az Mt. hatályba lépését megelőzően kötött kollektív szerződések rendelkezéseinek érvényben tartására irányuló törvényi szabályozás és a mögötte álló megfontolások körében bár jelentős, de viszonylag egyszerű, különösebb szakértelem nélkül is nyilvánvaló, egyszerűen megérthető körülményre, mely a Kúria figyelmét láthatólag elkerülte. A törvényalkotó jó okkal nem szabott határidőt az Mt. hatályba lépését megelőzően kötött kollektív szerződések rendelkezéseinek érvényben maradására, jó okkal nem látta ezt szükségesnek. A kollektív jogviszonyok sajátossága ugyanis, hogy a kollektív szerződések bármikor felmondhatók, akkor is, ha azokat a múltban kötötték és akkor is, ha megkötésük az Mt. hatályba lépését követően történt. Az Mt. hatályba lépését megelőzően kötött kollektív szerződés felmondásának joga az Mt. hatályba lépését követően is folyamatosan biztosított, a kollektív szerződés alanya e joggal bármikor élhet, melyet felismerve a törvényalkotó helyesen döntött úgy, hogy nem indokolt a múltban keletkezett ezen jogviszonyokba való jogalkotói beavatkozás, hiszen amennyiben a jogviszonyba való jövőre szóló beavatkozást a kollektív szerződés alanya szükségesnek látja, úgy ezt maga is megteheti, az erre vonatkozó joga biztosított. A jogi szabályozás egészét és a jogi helyzet értékelését, értelmezését tekintve e körülmény jelentős, ám e szempont a Kúria látókörén kívül maradt.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozó az illetékes bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet (Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete) végrehajtásának felfüggesztését nem kérte.

b) Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Ügyvédi meghatalmazás eredeti példányát – az elektronikus eljárás szabályai szerint – csatolom. Az ügyvédi meghatalmazás kifejezetten a t. Alkotmánybíróság eljárására, az alkotmányjogi panasz előterjesztésére szól.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Indítványozó személyes adatai nyilvánosságra NEM hozhatók.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

Érintettsége igazolására indítványozó csatolja az alkotmányjogi panaszban hivatkozott ítéleteket, azaz a Szegedi Törvényszék ítéletét (3.M.70.252/2020/11.), a Szegedi Ítéltábla ítéletét (Mf.I.40.034/2021/9.) és a Kúria jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítéletét (Mfv.II.10.149/2021/10.). Indítványozó csatolja továbbá a Kúria hiányosan megküldött ítéletét és az azzal kapcsolatban írt saját kérelmét, melyre tekintettel végül teljes egészében megkapta a Kúria ítéletét.

A fentiek összegzéseként és lezárásaként noha indokolt és helyénvaló az alkotmányjogi panasz fentiek szerinti részletes kidolgozása, de annak lényege egy rövid mondatban is megragadható, kérjük az indítvány ennek szem előtt tartásával való elbírálását:

A Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete szerint az Mt. hatályba lépésével összefüggő átmeneti szabályozás hiányos – akár helyes, akár helytelen a Kúria jogértelmezése és az elfoglalt jogi álláspontja, az a helyzet, hogy valamely érvényes (érvényességében fenntartott) kollektív szerződésből fakadó jog bírói úton való kikényszeríthetősége, a bírósághoz fordulás joga az azonos jogi helyzetben lévő jogalanyok nem mindegyike számára elérhető, mindenképpen alkotmányos jogsérelmet eredményez. Ugyanígy az is, hogy Magyarország nem biztosítja a köztulajdonú munkáltatók munkavállalóinak és érdekképviselői szervezeteinek a végkielégítések és a felmondási idő tekintetében a kollektív tárgyalás és szerződéskötés jogát, e jog megvonására az Alaptörvény rendelkezései és az uniós jog szabályai ellenében került sor.

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült

INDÍTVÁNYOZÓ MÁSODIK KÉRELMERE VONATKOZÓAN

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozó 1995.01.12. napjától kezdődően munkaviszonyt létesített az [redacted] (peres) jogelődjével ([redacted]). Az alperesre, illetőleg annak jogelődjére, valamint a velük munkaviszonyban álló munkavállalókra kiterjedt az eredetileg 1995. november 7-én megkötött, majd többször módosított [redacted] és a 2004. március 25-én létrejött, majd többször módosított [redacted] hatálya. A [redacted] hatálya valamennyi villamosenergia-ipari munkavállalóra kiterjed, Magyarország legfontosabb ágazati kollektív szerződése.

A [redacted] továbbra is hatályban vannak. A [redacted] ben foglalt, a felmondási időre és a fizetendő végkielégítés mértékére vonatkozó (kedvezőbb) rendelkezésekről a kollektív tárgyaló felek az Mt. hatályba lépése előtt állapodtak meg, e szabályok változás nélkül továbbra is hatályban vannak. Ugyanígy, az [redacted] ben foglalt, a végkielégítés mértékére vonatkozó (kedvezőbb) rendelkezésekről a kollektív tárgyaló felek szintén az Mt. hatályba lépése előtt állapodtak meg, e szabályok változás nélkül ugyancsak továbbra is hatályban vannak.

Az alperes jogelődje [redacted] 2017. február 1-től köztulajdonban álló munkáltatóvá vált.

Az alperes 2020. júniusában (pontos dátum nélkül) kibocsátott felmondásával megszüntette indítványozó munkaviszonyát. Alperes kizárólag az Mt. rendelkezéseit alkalmazta az indítványozó részére járó felmondási idő ill. fizetendő végkielégítés mértékének megállapítása és az elszámolás során, a [redacted] rendelkezéseit nem alkalmazta az elszámolás során. Így indítványozónak a korábban szerzett joga, vagyis a hosszabb felmondási időhöz és a magasabb végkielégítéshez való joga sérült.

Indítványozó ügye jogi szempontból lényegében azonos a IV/4119/2021. sz. AB határozattal elbírált alkotmányjogi panasz indítványozójának ügyével mind jelen ügy indítványozójának a hosszabb felmondási időhöz és a magasabb végkielégítéshez való jogának sérelme, mind pedig jogi érvelése kapcsán (lásd alább). Azonban fontos többlettényállási elem, hogy a munkáltatói jogutódlás és a munkaviszony felmondással történő megszüntetése között kevesebb mint egy év időtartam telt el, emiatt indítványozónak munkáltató személyében bekövetkező változásra tekintettel, e tényállásból fakadó igénye keletkezett, melynek magánjogi jogvitában való elbírálására jogosult, ez kérelme ellenére egyáltalán nem történt meg az eljárás során és ezért az alkotmányjogi panaszát további alkotmányossági érvelésekkel egészíti ki – ezek minden esetben külön jelezve, dőlt betűvel szedve. (Viszont, a IV/4119/2021. sz. AB határozatra is tekintettel indítványozó másodlagos, az Mt. 205. § alkotmányossági vizsgálatára szóló alkotmányjogi panaszt már egyáltalán nem terjeszt elő.)

Indítványozó keresete ennek megfelelően végkielégítés-különbözet és felmondási időre járó távolléti díj különbözet megfizetésére irányult, azonban az általa indított peres eljárásban indítványozó nemcsak az Mt. végkielégítésre, felmondási időre vonatkozó rendelkezéseire valamint az Mth. 11. § (1) bekezdésére hivatkozott és jelölte azt meg jogalapként, de emellett hivatkozott még az unió jogának részeként a Tanács 2001/23/EK irányelvének 1. cikk (1) bekezdés c) pontjára és az irányelv rendelkezéseit az Mt.-be átültető Mt. 282. § (1) bekezdésére is, melyek szerint az egy éven belüli (nem vitatott) jogutódlásra tekintettel neki mindenképpen járt volna a jogelőd munkáltató kollektív szerződésének valamennyi juttatása.

Az elsőfokú bíróságnak eljáró Szegedi Törvényszék ítéletében (3.M.70.252/2020/11.) kötelezte az alperest a [redacted] zerint fizetendő végkielégítés és felmondási időre járó távolléti díj valamint a kifizetett végkielégítés és felmondási időre járó távolléti díj különbözetének, kamatainak és perköltség megfizetésére. Érvelése szerint nem annak van jelentősége, hogy az alperes jogelődje az Mt. hatálybalépésekor köztulajdonban álló munkáltató volt-e, ugyanis az Mth. 11. § (1) bekezdése nem a munkáltatót állítja a szabályozás fókuszába, hanem annak tulajdonit jelentőséget, hogy az Mt. felmondási időre, illetve végkielégítésre vonatkozó rendelkezéseitől eltérő megállapodás, vagy kollektív szerződés mely időpontban keletkezett, az Mt. hatálybalépése előtt már létező kollektív szerződési rendelkezések pedig változatlanul érvényesnek tekintendők. Ugyanakkor, az elsőfokú bíróság az Mt. 282. § (1) bekezdésének rendelkezésére egyáltalán nem fordított figyelmet, még a kereseti kérelem és a megjelölt jogi hivatkozások (ún. jogalapok) ismertetése körében sem, mert más jogalapon döntötte el a pert (de még erre sem tért ki az ítéletében).

Az alperes fellebbezése folytán másodfokú bíróságnak eljáró Szegedi Ítéltábla az Mf.I.40.034/2021/9. sz. ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és kötelezte az alperest másodfokú perköltség valamint illeték megfizetésére. Érvelése szerint az Mt. 205. §-ának rendszertani elhelyezkedéséből az következik, hogy az (1) bekezdésben szereplő tilalom kizárólag a köztulajdonban álló munkáltatókra vonatkozik, és az

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült

alperes jogelődje az Mt. hatálybalépésekor nem volt ilyen munkáltató, ezt követően vált azzá. Erre tekintettel azt vizsgálta, hogy az Mt. 205. § (1) bekezdésének alkalmazása kizárt-e az Mth. 11. § (1) bekezdése alapján. Jelen alkotmányjogi panasz szempontjából annak van jelentősége, hogy a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, mert a jogvita elbírálása szempontjából maga sem látta jelentőségét annak, hogy az alperes mikor vált köztulajdonban álló munkáltatóvá, hanem helyette annak tulajdonított jelentőséget, hogy a munkavállalókra kedvezőbb szabályokat tartalmazó kollektív szerződés megkötése mikor (azaz az Mt. hatályba lépését megelőzően) történt. *Ugyanakkor az is jelentőséggel bír az alkotmányjogi panasz tekintetében, hogy a másodfokú bíróság egyébként nagyon precíz és alaposan kimunkált, alkotmányos érveket is felsorakoztató ítéletében is csak annyiban foglalkozott a Tanács 2001/23/EK irányelvének 1. cikk (1) bekezdés c) pontjával és az irányelv rendelkezéseit az Mt.-be átültető Mt. 282. § (1) bekezdésével, amennyiben a felperes keresete és fellebbezése jogi érvelésének ismertetése körében ezekre is mint megjelölt jogalapokra kitért, mert ítéletének [104] pontjában írt érvelése szerint „ugyanis a per tárgyát képező jogkérdés elbírálásához nem volt szükséges a Tanács 2001/23/EK irányelve 1. cikk (1) bekezdés c) pontjának értelmezése”.*

Az első- ill. másodfokú bíróságok döntése nem sértette meg indítványozónak az Alaptörvényben biztosított, indítványozó által érvényesített jogait (lásd alább), olyan döntést, illetve ezt tartalmazó jogértelmezést, mely szerint jelentősége lenne annak, hogy az alperes munkáltató mikor vált köztulajdonban álló munkáltatóvá, az eljárás során először a Kúria hozott (ez ti. jelentős abból a szempontból, hogy jogszabály alaptörvény-ellenes alkalmazása (értelmezése) illetve alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása mikor következett be az eljárás folyamán).

A felülvizsgálati bírósággént eljáró Kúria jelen alkotmányjogi panasszal támadott Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete szerint az Mth. 11. § (1) bekezdésének átmeneti szabálya kifejezetten az Mt. 205. § egyes rendelkezéseinek alkalmazására ad eligazítást. Álláspontja szerint a jogszabály a köztulajdonban lévő munkáltatónál az Mt. hatályba lépésekor fennálló munkaviszony különös szabályait rendezi és álláspontja szerint az Mt. hatályba lépésekor (tehát 2012.07.01. napján) köztulajdonban nem álló munkáltatókra az Mth. 11. § (1) bek. rendelkezése nem is terjed ki. A Kúria álláspontja szerint az Mth. nem tartalmaz olyan átmeneti szabályt, amely az indítványozó ügyére irányadó lehetne, mert a jogalkotó nem kívánta volna – az Mth. 11. § (1) bekezdésével azonos módon – érintetlenül hagyni, vagyis fenntartani ebben a tényállásban az Mt. hatályba lépését megelőzően létrejött, és az Mt. 205. §-ban meghatározott tilalomba ütköző megállapodásokat. *Fontos továbbá, hogy a Kúria sem foglalkozott érdemben a Tanács 2001/23/EK irányelvének 1. cikk (1) bekezdés c) pontjával és az irányelv rendelkezéseit az Mt.-be átültető Mt. 282. § (1) bekezdésével, ezeknek mint felhívott jogalapoknak a felperes által jogai érvényesítése végett indított eljárásban történő elbírálásával, mégpedig arra hivatkozással, hogy „a felperes engedélyezés iránti kérelmében kialakult, de meghaladottá vált ítélkezési gyakorlatra nem hivatkozott az Mt. 282. § (1) bekezdése vonatkozásában”. – Felperes azonban nem követett el mulasztást, egyszerűen ilyenre nem tudott hivatkozni, mert az Mt. 282. § (1) bekezdése tekintetében nincs ítélkezési gyakorlat, ami meghaladott lenne, felperes azt sérelmezte, hogy ő jogosult nemcsak az Mth. 11. § (1) bek., mint felhívott jogalap alkalmazására és elbírálására, de emellett jogosult a felhívott további jogalapok érdemi elbírálására is.*

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A fent előadott pertörténetből látható, hogy indítványozó mind a rendes jogorvoslati lehetőségeket (a Szegedi Ítéletábrla előtt Mf.I.40.034/2021. ügyszám alatt folyamatban lévő másodfokú eljárásban), mind a rendkívüli jogorvoslati lehetőségeket (a Kúria előtt az Mfv.II.10.149/2021. ügyszám alatt folyamatban lévő felülvizsgálati eljárásban) kimerítette. Az ügyben felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban és perújítás (ill. értelemszerűen jogorvoslat a törvényesség érdekében) sincs folyamatban.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírói döntés (Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete) jogszabályoknak megfelelő kézbesítése csak külön kérelemre történt. A Kúria hivatkozott ítéletét az elsőfokú bíróság először (2022.05.26. napján) hiányosan küldte meg az indítványozót a peres eljárásban képviselő Dr. Hovánszki Arnold ügyvéd útján. Külön kérelemre, **2022. május 27.** napján küldte csak meg az első fokon eljáró bíróság a teljes ítéletet az indítványozót a peres eljárásban képviselő Dr. Hovánszki Arnold ügyvéd útján, mégpedig az ítéletnek a perben képviselőt kifejtő ügyvéd hivatali kapujára történő elektronikus megküldés ill. átvétele útján. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek **Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért** nevű együttműködése keretében készült

Az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított, indítványozó által érvényesített jogait és érdekeit a jelen alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés érinti, hiszen indítványozó a nevezett bíróságok eljárásában félként (felperes) vett részt, érintettsége nem kíván külön bizonyítást az Abtv. 27. § (2) bek. a) pontja szerint.

e) Annak bemutatása, hogy a bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, és hogy ez a bírói döntést érdemben befolyásolta, vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Indítványozó mindenekelőtt rámutat, hogy a Kúria az Mfv.II.10.149/2021/10. ítéletében a Pp. 406. § (1) bek. és 409. § rendelkezéseit alkalmazta és ez annak ellenére is így van, hogy az ítéletből ez egyértelműen nem tűnik ki. Am ez igazolható, a következők szerint.

Az különösebb jogi megokolás nélkül is nyilvánvaló, hogy a Kúria felülvizsgálati bírósággént járt el indítványozó ügyében és az is, hogy a felülvizsgálati eljárás megengedhetőségét pedig a Pp. hivatkozott rendelkezései [Pp. 406. § (1) és 409. §] szabályozzák. Ebből következően a Kúria az eljárása során nyilvánvalóan alkalmazta a Pp. indítvány által hivatkozott rendelkezéseit, hiszen másképp a felülvizsgálati eljárást nem folytathatta volna le, s (alaptörvénnyel ellentétes) ítéletet sem hozhatott volna.

Az indítványban hivatkozott peres eljárásban mind az indítványozó (felperesként), mind az ügy alperese felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő. Az alperes felülvizsgálati kérelmét a Kúria befogadta, az indítványozó által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet szintűgy. A felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem hivatkozott az alkotmányjogi panasz második indokaként felhívott Pp. 406. § (1) és 409. § rendelkezésekre, melyeket a Kúria Mfv.II.10.149/2021/9. sz. végzésével megvizsgálta és bár az indítványozó felülvizsgálati kérelmének helyt is adott, ám nem ezen okokból folytatta le a felülvizsgálati eljárást. Ez a döntés (a Kúria Mfv.II.10.149/2021/9. sz. végzése) végzésként született meg, ám itt emelem ki, hogy indítványozó szempontjából a sérelmet végső soron nem is ez a végzés, hanem maga a Kúria ítélete jelenti. Két okból van ez így. Egyfelől a Kúria Mfv.II.10.149/2021/9. sz. végzése egy a felülvizsgálati kérelem lefolytatását engedélyező bírói határozat, s a peres felek kérelme – ugyan eltérő okokból, de – pontosan erre irányult (magyarázatként: mindkét fél felülvizsgálati kérelmét befogadta a Kúria az eljárás során, tehát a felperes kérelmét sem utasította el). Nyilván sejteni lehetett a végzés indokolásából, hogy a Kúria végül majd figyelmen kívül fogja hagyni indítványozó felülvizsgálati kérelmében foglalt eljárásjogi panaszát (lásd lejjebb), ám ez és az ezzel okozott alkotmányos sérelem csupán a Kúria ítéletével következett be, hiszen a Kúria az ítéletében foglalt egyértelműen állást és hozott döntést a felperes felülvizsgálati kérelmére nézve, azaz

„[35] A felperes felülvizsgálati kérelmében annak befogadását és a jogerős ítélet által megállapított perköltség összegét... kérte felemelni a fellebbezés szerint.

[36] Ezen túlmenően arra hivatkozott, hogy a döntés nem terjedt ki egy a perben jelentős ténykérdésre (Mt. 282. §), illetve az ezzel kapcsolatos kereseti jogalapra, amely az Mth. 11. § (1) bekezdésével és az Mt. 205. §-sal összefüggésben értelmezendő.

[54] A felperes felülvizsgálati kérelme nem megalapozott, az alperes felülvizsgálati kérelme alapos.”

A vázolt pertörténetből – pontokba szedve – a következők tűnnek ki:

1. Mind az indítványozó, mind az alperes kérte a felülvizsgálati eljárás lefolytatását.
2. A Kúria a felülvizsgálat lefolytatását végülis engedélyezte, a kérelemnek formálisan helyt adott, így ezen döntésével még formálisan sem okozott alkotmányjogi sérelmet. Ugyanakkor a Kúria a felülvizsgálati eljárást kizárólag az alperes kérelme szerint folytatta le, csak az abban foglalt indokok mentén. Formálisan tehát mindkét peres fél kérelmét teljesítette – engedélyezte a felülvizsgálati eljárás lefolytatását –, de tartalmilag a felperes kérelmét figyelmen kívül hagyta, hiszen az ügydöntő ítéletben nem foglalkozott az indítványozó felülvizsgálati kérelemben írt eljárásjogi panaszokkal, azok elbírálását döntésének keretein kívül rekesztette.
3. Mivel a Kúria a felülvizsgálati eljárást lefolytatta és az ügy érdemében döntött, ezért az ügydöntő határozatban, azaz az alkotmányjogi panaszhoz csatolt Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletében, annak fent már idézett [54] bekezdésében foglalt állást afelől és hozott ítéleti rendelkezést arra nézve, hogy felperes felülvizsgálati kérelme nem megalapozott („A felperes felülvizsgálati kérelme nem megalapozott”). A felperes (az alkotmánybírói eljárásban indítványozó) számára tehát ez a végső állásfoglalás, ítéleti rendelkezés valószínűleg meg az alapjogi jogsérelem, hiszen magát a felülvizsgálati eljárást, melyre korábban a felülvizsgálati kérelme irányult, a Kúria végső soron lefolytatta – **csak épp nem az indítványozó által indítványozott tartalommal. Indítványozó érdeke ugyanis az lett**

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült

volna, hogy ha nem is nyerheti meg a felettes bíróságok szerint az ügyet az általa egyik jogcímen peresített követelése szerint, de az általa megjelölt további jogcímek az ügyben ne „vesszenek el” csak azért, mert valamelyik alsóbíróság ezeket meg sem vizsgálta a keresetnek más jogcímen való eldöntésére hivatkozással. (lásd részletesen alább)

4. Mivel a felülvizsgálati eljárás kizárólag a Pp. 406. § (1) és 409. § rendelkezései szerint – munkaügyi perekben a Pp. 523. § (2) bek. rendelkezésére is tekintettel – folytatható le, ezért azokat a Kúria az eljárásban nyilvánvalóan alkalmazta, s erről tanúskodik a Kúria Mfv.II.10.149/2021/9. sz. végzése is, melyet pótlólag csatoltam.
5. Ugyan a Kúria ítélete (Mfv.II.10.149/2021/10.), mint döntés valóban nem jelöli meg tételesen a Pp. 406. § (1) és 409. § rendelkezéseit, mint a döntésénél figyelembe vett eljárási szabályokat, ám a most csatolt felperesi felülvizsgálati kérelemből, a Kúria végzéséből és a Pp. irányadó rendelkezései alapján egyértelmű, hogy eljárása során alkalmazta azokat.

ÖSSZEGEZVE: A Kúria formailag eleget tett a peres felek kérelmének, amikor a felülvizsgálati eljárást végülis elrendelte és lefolytatta. Az ügydöntő határozatában azonban a felperes (az alkotmánybírósági eljárásban indítványozó) felülvizsgálati kérelmét érdemi vizsgálat nélkül megalapozatlannak ítélte. Így felperes általunk alaptörvényellenesnek gondolt eljárásjogi sérelmére végülis a Kúriának a felülvizsgálati eljárást befejező ítélete vezetett, azzal következett be.

E törvényi rendelkezések, tehát a Pp. 406. § (1) és 409. §, az ügy érdemére kiható jogszabálysértés és a Kúria közzétett határozatában jogkérdésben való eltérés esetére valamint a Pp. 409. § esetében írt okokra korlátozzák a felülvizsgálati eljárás körét [Pp. 406. § (1) bek.], ám ennek során az ügy érdemére kiható jogszabálysértés esetkörét alaptörvényellenesen leszűkíti a perjogi szabályozás, abból kizárja a felülvizsgálat azon esetkörét is, amikor a bíróság a magánjogi jogvitát nem egészében vizsgálja meg és dönti el. Indítványozó ezt különösen a saját felülvizsgálati kérelméből vett idézettel támasztja alá:

„Megsértett anyagi jogszabályok: Mt. 282. § (1) bek.

Megsértett eljárási jogszabályok: Pp. 83. § (1) bek., Pp. 341. § (1) bek., Pp. 346. § (4)-(5) bek., Pp. 369. § (3) bek., Pp. 383. § (1)-(4) bek.,

Jogszabálysértés megnevezése röviden: Az első- és másodfokú bíróságok eljárásuk során nem foglalkoztak felperesnek az Mt. 282. § (1) bekezdésére, ennek perbeli alkalmazására vonatkozó kereseti ill. fellebbezési tényelőadásával, ezt nem vizsgálták, ezzel kapcsolatos jogosítványait nem gyakorolták, ítélezési feladataikat nem teljesítették. A másodfokú bíróság döntésében az Mt. 282. § (1) bek. rendelkezésére, az e körben jelentős perbeli tényekre szintén nem tért ki, noha felperes fellebbezése (fellebbezés indoklás ellen) ezt kifejezetten kérte, azaz a fellebbezési kérelem nem lett kimerítve. Az első- és másodfokú bíróságok (véltetően) azért nem foglalkoztak e körben felperes kereseti ill. fellebbezési előadásával, mert ettől eltérő (és a keresetben jogalapként szintén megjelölt) jogszabályhelyre ill. jogalapra alapozták az alperest marasztaló döntésüket és ezzel a keresetet elintéztéknek gondolták. Nem tekinthető azonban elintéztettnak egy kereseti kérelem valamennyi kereseti jogalap, jogcím és releváns jogszabályi rendelkezés számbavételének elmaradása esetén, különösen abban az esetben, ha az ítéleti döntésben felhívott jogértelmezés – utóbb, a Kúria gyakorlatában – jogszabályellenesnek bizonyul, ilyen esetben gondoskodni kell a keresetlevélben és a fellebbezésben nevesített valamennyi tényelőadás ill. jogalap, jogcím és jogszabályi rendelkezés megvizsgálásáról és ezeknek a döntéshozatal során való figyelembevételéről. Felperes a másodfokú bíróság döntésének hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróság(ok) új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását – vagy ha ez nem lehetséges, úgy másodlagosan a felülvizsgálati eljárásban új határozat hozatalát – azért kívánja, mert az Mth. 11. § (1) bek. és az Mt. 205. § összefüggésének értelmezésétől és alkalmazásától függetlenül is döntés szükséges a felperes által hivatkozott és fellebbezésében is megnevezett tény (munkáltató személyében bekövetkező változás) és kereseti jogalap, jogcím tekintetében, melyre nézve döntést az alsóbíróságok nem hoztak, kereseti kérelem és fellebbezés ellenére sem. Látszólag úgy tűnik, mintha a bíróságok döntése kiterjedt volna valamennyi kereseti kérelemre, a bíróságok megállapították volna a tényeket teljes körűen, de nem így történt. Emiatt a Pp. 341. § (1) bek., Pp. 346. § (4)-(5) bek. megsértését is állítom. Más jogi helyzetben, ha az lenne várható, hogy a Kúria elfogadja az ítéletábrái ítélet jogi indoklását, a tényállás nem teljes körű feltárása, az indoklás nem minden jogalap és jogcím tekintetében való kidolgozása nem jelentene az ügy érdemére kiható eljárási hibát. Ebben az ügyben viszont ez a helyzet áll fenn, az ügy érdemére hat ki az a mulasztás, hogy bár felperes keresete (más jogcímen) mindenképpen alapos, de ez csak olyan tények vizsgálatával és csak olyan jogszabályi rendelkezése alkalmazásával állapítható meg, melyek vizsgálata és alkalmazása az első- és másodfokú eljárás során elmaradt.”

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült

és a hivatkozott ítéletből vett következő idézettel támasztja alá:

„a felperes engedélyezés iránti kérelmében kialakult, de meghaladottá vált ítélkezési gyakorlatra nem hivatkozott az Mt. 282. § (1) bekezdése vonatkozásában”.

„a felperes engedélyezés iránti kérelmében nem hozott fel olyan érvet, amely az új típusú ügyek nagy számához hasonlóan a jogegységgel illetve jogbiztonsággal kapcsolatos fontos oknak minősülne, vagy amely igazolná, hogy a felvetett jogkérdés a jogalanyok széles körét érinti”.

Indítványozó álláspontja e körben az, hogy a Kúria által a döntésében alkalmazott és jelen alkotmányjogi panasszal támadott hivatkozott jogszabályi rendelkezések a bírói döntést érdemben befolyásolták, hiszen a Kúria a felülvizsgálat során azért nem foglalkozott a felperes keresetében felhívott jogalappal [Mt. 282. § (1) bek.] és az azzal kapcsolatos tényelődással, mert azzal az első- és másodfokú eljárás során az alsóbíróságok sem foglalkoztak és mert így kialakult, de meghaladottá vált ítélkezési gyakorlatra illetve új típusú ügyek nagy számára, a jogalanyok széles körét érintő kérdésre nem tudott hivatkozni.

Ugyanakkor a hivatkozott törvényi korlátok és az arra épülő joggyakorlat akadályát képezik az indítványozó alkotmányos jogai érvényesülésének, ellentétben állnak az Alaptörvény konkrét rendelkezésével, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség áll fenn az Abtv. 29. § első fordulata szerint. A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség röviden összefoglalva abban áll, hogy a Pp. hivatkozott szabályai és az azokra alapított bírói jogértelmezés ellentétben állnak indítványozónak a bírósághoz fordulás és a magánjogi jogviták bíróság általi eldöntéséhez való alapjogával, ennek részeként pedig „indokolt bírói döntéshez való jogával”. Az állított alapjogsérelem, azaz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének és a 25. cikk (2) bekezdésének sérelme a bírói döntést érdemben befolyásolták, hiszen alaptörvény-ellenes az olyan törvényi szabályozás és azon alapuló joggyakorlat, mely nem tekinti az ügy érdemére kiható jogszabálysértésnek valamely keresetben felhívott jogalap megvizsgálásának mellőzését arra az esetre, ha az ügyben felülbírálati / felülvizsgálati jogkört gyakorló bíróság a más jogalapon elbírált ügyben a más jogalap tekintetében eltérő álláspontra helyezkedik, a felhívott további jogalap megvizsgálását pedig nem teljesíti és más eszközzel (például új eljárás elrendelése) maga sem biztosítja.

Az indokolt bírói döntéshez való jog azt a kötelezettséget támasztja az eljáró bírósággal szemben, hogy az indokolás az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre terjedjen ki (lásd alább) – ha e követelmény teljesülését a törvényi szabályozás illetve a törvényi szabályozásra épülő joggyakorlat akadályozza, úgy az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést jelent.

Indítványozó szándékosan jelöltük meg mind a Pp. 406. § (1) bek. és 409. § rendelkezéseit alaptörvényellenesként, hiszen ezen szabályok együttesen határozzák meg, hogy mely esetekben lehetséges a felülvizsgálati eljárás lefolytatása és az mely kérdésekre terjedhet ki. A perjogi szabályozásból összességében hiányzik az, hogy a felülvizsgálati bíróság a perben megjelölt, de a bíróságok által meg nem vizsgált jogcímrre tekintettel felülvizsgálatot folytathasson le és új eljárást rendelhessen el, ezért indítványozó a felülvizsgálati eljárás megengedhetőségére vonatkozó perjogi szabályozást összességében tartja alaptörvényellenesnek.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése

az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdése

b) A megsemmisíteni kért jogszabály, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Az alaptörvény 25. cikk (2) bekezdése szerint „A bíróság dönt büntetőügyben, magánjogi jogvitában, a közigazgatási határozatok törvényességéről, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról és törvényben meghatározott egyéb ügyben.”

A tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon [7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34] bek.]. Az indokolt bírói döntéshez való jog azt a

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő,
köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek
„Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos
igazságszolgáltatásért”
nevű együttműködése keretében készült

kötelezettséget támasztja az eljáró bírósággal szemben, hogy az indokolás az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre terjedjen ki [3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31] bek.].

A Pp. irányadó rendelkezései szerint a magánjogi jogvitában a bíróság döntését kérő magánfél köteles megjelölni a keresetének jogalapjait, azaz azt az anyagi jogi jogszabályi rendelkezést, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza és annak alapján az igény támasztására feljogosít [lásd Pp. 7. § (1) bek. 8. pont és Pp. 170. § (2) bek. b) pont]. A bíróságok a megjelölt jogalapok keretei között vizsgálják meg a tényállást és döntenek a kereset teljesíthetősége felől. A bíróságok az ügy érdemében döntenek [lásd pl. Pp. 383. § (1) bek.] és az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre [Pp. 341. § (1) bek.].

A kialakult és hosszú ideje töretlen gyakorlat elfogadja, ha az ítélező bíróság nem a keresetben megjelölt valamennyi jogalapra alapítja döntését, hanem a döntését egyetlen jogalapra alapozza és ítéletében csak ennek mentén indokol. Ugyanígy, a kialakult és hosszú ideje töretlen gyakorlat szintén elfogadja, ha a felülvizsgálati / felülvizsgálati jogkört gyakorló bíróság nem a keresetben megjelölt valamennyi jogalapra alapítja döntését, hanem a döntését egyetlen jogalapra alapozza és ítéletében csak ennek mentén indokol. Ez a gyakorlat önmagában nem alkotmányellenes, konkrét esetben az eljáró alsóbíróságok (Szegedi Törvényszék és Szegedi Ítéltábla) eljárása nem ütközött az Alaptörvény rendelkezésébe. Az alsóbíróságok ugyanis az ügy érdemét eldönthetőnek találták az általuk meghatározott egyes jogalapok vizsgálata és eldöntése útján, vagyis indokolásuk kiterjedt az ügy érdeme szempontjából általuk relevánsnak tartott kérdésekre és ennek megfelelően mellőzték a keresetben megjelölt további jogalapok vizsgálatát – ez nem ellentétes az Alkotmánybíróság gyakorlatával.

Alaptörvényellenesnek tartjuk viszont azt a törvényi szabályozást és erre épített joggyakorlatot, mely lehetőséget ad arra, hogy egy bírói fórum – a figyelmét kifejezetten felhívó fellebbezési kérelem vagy felülvizsgálati kérelem ellenében – anélkül bírálja felül / vizsgálja felül az előtte lévő ügyben hozott alsóbírósági döntést és helyezkedjen eltérő álláspontra az abban megjelölt jogalap tekintetében illetve zárja le a bírósági eljárást, hogy a kereseti kérelemben megnevezett további és meg nem vizsgált jogalapokat megvizsgálná illetve ezek vizsgálatának eljárási keretét biztosítaná. Ezzel ugyanis a bíróság a jogait érvényesítő magánfelet, állampolgárt végérvényesen és önkényesen elzárja a magánjogi jogvitájának teljeskörű megvizsgálásától. Egy ilyen eljárásnak tárgyilagos mérlegelés szerint nincs ésszerű indoka, ez önkényes. Ez alkotmányellenes eljárást valósít meg, az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdése szerinti követelményt, miszerint a bíróság a magánjogi jogvitát (teljeskörűen) köteles eldönteni, ellentétes. Alaptörvényellenesnek, az „indokolt bírói döntéshez való jogot” és a tisztességes eljáráshoz való jogot sértőnek tartjuk továbbá azt a törvényi szabályozást illetve az erre épített bírói gyakorlatot, mely szerint felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálhatók és nem értékelhetőek az alsóbíróságok által nem vizsgált kereseti jogalapok és tényállítások, annak ellenére sem, hogy azokat az alsóbíróságok csupán azért nem vizsgálták, mert az ügy érdemét eltérő jogi álláspontjukra tekintettel más jogalapon eldönthetőnek találták. Álláspontunk szerint az indokolt bírói döntéshez való jog ilyen esetekben azt a kötelezettséget támasztja az eljáró bíróságokkal szemben, hogy nem csupán az indokolás, de maga a bírói tényfeltárás is kiterjedjen az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre vagyis ha egy magasabb bírói fórum az alsóbíróság egy a keresetben megjelölt jogalapra vonatkozó jogértelmezésével szemben foglal állást és a keresetet emiatt elutasítaná, de a periratokból megállapítható, hogy az alsóbíróság a keresetben megjelölt más jogalap(oka)t nem vizsgálta meg és afelől (azok felől) nem döntött, úgy a magasabb bírói fórum a tisztességes eljárás követelménye mentén köteles kellene legyen az ügyet megismételt eljárásra utalni.

E körben utalok az Alkotmánybíróság friss esetjogára, mely szerint „A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező indokolt bírói döntéshez való jogból következően – az Alkotmánybíróság fent idézett joggyakorlatára, valamint az Alaptörvény 28. cikkére figyelemmel – elvárható, hogy ha egy bírósági eljárásban valamely fél az ügy érdeme szempontjából releváns jogszabályi rendelkezés értelmezése vonatkozásában a jogszabályi céljával, illetve ennek a józan észnek megfelelő voltával kapcsolatos érveket ad elő, akkor azokat a bíróság kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.” [lásd IV/1397/2020. határozat [33] bek.] Álláspontunk szerint ha ez elvárható, akkor az még inkább elvárható az előző elvből kiindulva, hogy ha egy bírósági eljárásban valamely fél az ügy érdeme szempontjából releváns jogszabályi rendelkezést, mint jogalapot megjelöl, úgy azokat a bíróság kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon, kivéve azt az esetet, ha a jogalapok vizsgálatát csupán azért mellőzi, mert más jogalapon eldönthetőnek itéli az ügyet. Ellenben viszont, ha egy felettes bíróság az alsóbíróság által eldöntött jogalap mentén nem látja eldönthetőnek az ügyet, úgy a fél által az ügy érdeme szempontjából relevánsként megjelölt jogszabályi rendelkezés, mint jogalap és a kapcsolódó tények kellő alapossággal való megvizsgálása és az arról való számadás alkotmányos

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő, köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült

követelményének teljesítése alól a bírósági ítéletek felülvizsgálatát korlátozó törvényi rendelkezés alapján nem mentesülhet.

Az alkotmányjogi panasszal támadott Pp. 406. § (1) bek. és 409. § rendelkezések azonban utóbbi lehetőségtől a Kúriát elzárják, alkotmányellenes eljárás lehetőségét teremtik meg, ugyanis az ügy érdemére kiható jogszabálysértés eljárásjogi tartalmát az Alaptörvénnyel ellentétesen indokolatlan leszűkítik.

Álláspontunk szerint célszerű fenntartani és alkotmányosnak elfogadni azt a joggyakorlatot, mely szerint egy bíróság a döntését nem köteles valamennyi felhívott jogalap tekintetében megvizsgálni és megindokolni, hanem csak az általa fontosnak ítélt jogalapok tekintetében. Ugyanakkor megfelelő jogszabályok alkotása útján biztosítani kell a keresetben / fellebbezésben / felülvizsgálati kérelemben megjelölt további jogalapok, azaz a magánjogi jogvita eldöntésének kereteit meghatározó további anyagi jogi jogszabályi rendelkezések és ezzel kapcsolatos tények megvizsgálását is abban az esetben, ha a felülbírálati / felülvizsgálati jogkört gyakorló bíróság a már eldöntött jogalap tekintetében eltérő jogi álláspontra helyezkedik, mert a bíróságok a keresetlevélben megjelölt, de meg nem vizsgált jogalap megvizsgálásától önkényesen nem zárkozhatnak el, a magánjogi jogvita kereteit önkényesen nem szűkíthetik le. Ezt azonban a Pp. támadott rendelkezései lehetővé teszik, kifejezetten elzárják attól a bírósági jogvitában érintett személyeket, hogy arra hivatkozással kérjék egy döntés felülvizsgálatát, hogy az ítéleti döntés nem terjedt ki a keresetben megjelölt valamennyi jogalapra.

Az indítványozó mögött álló szakszervezeti szövetségek mindig azt kérdezik: **hogyan történhet meg Magyarországon az, hogy valamely keresetben megjelölt jogcímet a bíróságok pont az eljárásjogi szabályokra hivatkozással nem vizsgálják meg? Hiszen az eljárásjogi szabályoknak kellene garantálniuk azt, hogy a jogcímeket sorra véve születik meg a helyes döntés!**

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozó az illetékes bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet (Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítélete) végrehajtásának felfüggesztését nem kérte.

b) Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Ügyvédi meghatalmazás eredeti példányát – az elektronikus eljárás szabályai szerint – csatolom. Az ügyvédi meghatalmazás kifejezetten a t. Alkotmánybíróság eljárására, az alkotmányjogi panasz előterjesztésére szól.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Indítványozó személyes adatai nyilvánosságra NEM hozhatók.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

Érintettsége igazolására indítványozó csatolja az alkotmányjogi panaszban hivatkozott ítéleteket, azaz a Szegedi Törvényszék ítéletét (3.M.70.252/2020/11.), a Szegedi Ítéletábla ítéletét (Mf.I.40.034/2021/9.) és a Kúria jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítéletét (Mfv.II.10.149/2021/10). Indítványozó csatolja továbbá a Kúria hiánysan megküldött ítéletét és az azzal kapcsolatban írt saját kérelmét, melyre tekintettel végül teljes egészében megkapta a Kúria ítéletét.

Pótlólag, hiánypótlási felhívás alapján csatoltam az indítványozó felülvizsgálati eljárásban előterjesztett felülvizsgálati kérelmét és az Mfv.II.10.149/2021/9. sz. kúriai végzést is.

A fentiek összegzéseként és lezárásaként noha indokolt és helyénvaló az alkotmányjogi panasz fentiek szerinti részletes kidolgozása, de annak lényege egy rövid mondatban is megragadható, kérjük az indítvány ennek szem előtt tartásával való elbírálását:

A Kúria Mfv.II.10.149/2021/10. sz. ítéletében, törvényi rendelkezésre hivatkozással úgy utasította el indítványozó keresetét, hogy őt közben elzárta attól, hogy akár a Kúria, akár az eljáró alsóbíróságok megvizsgálják azt az indítványozó által megjelölt anyagi jogi jogszabályi rendelkezést, amelyet mint az alanyi jogát közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározóként és annak alapján az igénye támasztására feljogosítóként az eljárásban megjelölt. Ez a gyakorlat önkényes és tisztességtelen eljárásra vezetett felperes esetében, hiszen az eljáró alsóbíróságok nem vizsgáltak meg egyes jogalapokat és tényeket indítványozó ügyében és amikor eltérő jogi álláspont folytán az indítványozó kereseti kérelme végül elutasításra került, úgy neki a legfőbb bírói fórum nem biztosította azt az alkotmányos alapjogot, hogy az indítványozó által a keresetlevelében és további perirataiban is megjelölt további jogalapokat akár az alsóbíróságok, akár maga a legfőbb bírói fórum szintén kellő alapossággal megvizsgálja, és ezek értékeléséről határozatában ugyancsak számot adjon.

[REDACTED]

Ez a beadvány a villamosenergia-iparban működő,
köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek
„Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos
igazságszolgáltatásért”
nevű együttműködése keretében készült

Kérem, hogy a t. Alkotmánybíróság a döntése során vegye figyelembe a IV/4119-15/2021. sz. határozatát és az abban foglalt indokokat.

Budapest, 2022. október 7.

Tisztelettel:

[REDACTED] ndítványozó jogi képviselőjében: Dr. Hovánszki
Arnold [REDACTED]
[REDACTED]

Aláírásunkkal megerősítjük, hogy a beadvány a villamosenergia-iparban működő, a köztulajdonnal érintett szakszervezeti szövetségek „Villamosenergia-ipar a törvényes és alkotmányos igazságszolgáltatásért” nevű együttműködése keretében készült. A villamosenergia-ipari szakszervezeti szövetségek testületeinek elhatározott szándéka, hogy minden tőlük telhetőt megtegyenek a magyar igazságszolgáltatással kapcsolatban általuk tapasztalt, véleményük szerint rendszerszintű hibák felszámolása és a villamosenergia-ipari dolgozók jogainak megvédése érdekében. Ezen céljaikat elsődlegesen jogi úton kívánják elérni, de ha szükséges, úgy készek az általuk tapasztalt, véleményük szerint az igazságszolgáltatás rendszerszintű hibáinak nyilvános feltárására is, mind belföldön, mind külföldön és szükség esetén törvényes nyomásgyakorlást is készek kifejtetni.

Budapest, 2022. október 7.

[REDACTED]

